

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Νικόλαος Σαββούδης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 29 Μαρτίου, 2011

Γεννήθηκε το 1899 στο Γυαλί Τσιφλίκι της Μ. Ασίας. Μετά τον ξεριζωμό των Ελλήνων από την Μικρασία, ήρθε ως πρόσφυγας στο χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής. Όταν ήρθε σε ηλικία γάμου νυμφεύθηκε και από τον γάμο του απέκτησε μία κόρη και εγγόνια. Η σύζυγός του είχε δύσκολο χαρακτήρα καθώς και ο γαμπρός του. Τους αντιμετώπιζε όμως με ηρεμία.

Ήταν γενικά ήρεμος άνθρωπος. Ζούσε σαν ασκητής, νήστευε πολύ, μελετούσε βιβλία εκκλησιαστικά και ασκητικά, που έφερε από την «πατρίδα», και συμβούλευε τα εγγόνια του δίνοντάς τους εφόδια για την ζωή.

Όλη την εβδομάδα βοσκούσε τα πρόβατα. Το Σάββατο το απόγευμα επέστρεφε στο σπίτι και ετοιμαζόταν για την θ. Λειτουργία της Κυριακής.

Στην Εκκλησία διακονούσε ανάβοντας τα καντήλια και βοηθώντας τον ιερέα.

Έκανε αγαθοεργίες. Στην περίοδο της Κατοχής έκρυψε έναν Άγγλο για να του σώσει την ζωή, τον περιποιήθηκε όταν αρρώστησε, και τον φιλοξένησε όσο διάστημα χρειάστηκε.

Όταν πέθανε ένας συγχωριανός του, που η οικογένειά του ήταν φτωχή και δεν είχε χρήματα για την κηδεία, ο Νικόλαος πήγε κρυφά στο σπίτι τους και άφησε χρήματα. Οι άνθρωποι του σπιτιού ποτέ δεν έμαθαν ποιός «καλός άγγελος» τους έστειλε την βοήθεια.

Φιλοξενούσε συχνά στο σπίτι του ανθρώπους περαστικούς που νυχτώνονταν στο χωριό.

Τον Νικόλαο Σαββούδη είχε γνωρίσει και ο γέροντας Γρηγόριος, Πνευματικός της Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου Μεταμορφώσεως, ο οποίος αναφέρει:

«Βρισκόμουν στο χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής. Μόλις είχα φθάσει και στην σκιά κάποιου πεύκου συζητούσα με 5-6 χωρικούς. Σε λίγο έφθασε εκεί και κάποιος μεσόκοπος, πενηντάρης περίπου, χαιρέτησε και στάθηκε σιωπηλός παραπέρα. Ένας εκ των χωρικών μου είπε: Αυτός πάει τα μεσάνυχτα στην Εκκλησία και ανάβει τα κανδήλια για να βλέπουν οι Άγιοι».

»Έτσι γνώρισα τον μπαρμπα-Νικόλα Σαββούδη. Επειδή πήγαινα συχνά στο χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής, πάντοτε τον έβλεπα σιωπηλό, ήρεμο και γαλήνιο. Πάντα πρώτος στην Εκκλησία. Στεκόταν δίπλα στο ψαλτήριο και ψιθύριζε παρακολουθώντας τον ιεροψάλτη. Μόνον εκεί άκουγες την φωνή του σε πολύ χαμηλό τόνο. Μόλις καταλάβαινες ότι έψελνε. Έλεγε και το "Πάτερ ημών", πάντοτε ήταν δικό του.

«Μυστήριο ο μπαρμπα-Νικόλας. Κάποια μέρα πήγα στο σπίτι του, -έναν ημιυπόγειο, απλό, απέριττο, για πάτωμα είχε τσιμέντο, ασηκτικότερο-, για να τον γνωρίσω καλύτερα. Στον πάνω όροφο έμενε ο γαμπρός του που, όπως αργότερα έμαθα, τον

κακομεταχειριζόταν. Ήταν πολύ νευρικός αλλά ο μπαρμπα-Νικόλας κουβέντα δεν έλεγε γι' αυτόν. Νόμιζες πως δεν είχε μιλιά. Όμως ο μπαρμπα-Νικόλας όχι μόνον ήξερε να μιλά μα και διάβαζε Πατέρες.

»Εκεί είδα εκτός από τον άγιο Δαμασκηνό και άλλους Πατέρες, φιλοκαλικούς και μη. Όλα αυτά τα βιβλία τα μελετούσε ο μπαρμπα-Νικόλας και φαίνεται πως προσπαθούσε να βάλει σε εφαρμογή την πατερική διδασκαλία γι' αυτό εκτός από την σιωπή ήταν στολισμένος και με άλλες αρετές. Ποτέ δεν ασχολείτο με τους άλλους. Αν και τον περιέπαιζαν οι συγχωριανοί του, αυτός τους αντιμετώπιζε με την σιωπή του και μ' έναν ελαφρό μειδίαμα.

»Από όσα είδα πρέπει να έκανε άσκηση μεγάλη και να αγαπούσε την προσευχή. Κανείς όμως δεν γνώριζε τι προσευχές έκανε μόνος μόνω Θεώ. Πολλά μυστικά πήρε μαζί του, γιατί ήταν πολύ σιωπηλός. Από τους χωρικούς έμαθα ότι ζούσε με τα χρήματα που του έστελνε κάποιος Άγγλος πρώην αξιωματικός, από ευγνωμοσύνη γιατί στην Γερμανική Κατοχή ο μπαρμπα-Νικόλας με κίνδυνο ζωής του έκρυψε στο σπίτι του και τον γλύτωσε από τους Γερμανούς.

»Στις 24 Νοεμβρίου 1969 με ειδοποίησαν ότι ο αγαθός και ήσυχος Νικόλαος έκλεισε τα μάτια του. Τα άφησα όλα και πήγα στο Βατοπέδι. Τον διαβάσαμε και «τον φυτέψαμε» (θάψαμε), όπως λένε οι χωρικοί, για να ανθήσει στην αιωνιότητα. Το πρόσωπό του ήταν γαλήνιο μέσα στο φέρετρο, νόμιζες πως κοιμόταν.

«Πέρασαν τρία χρόνια από την κοίμησή του και τρεις ευλαβείς γυναίκες, πολύ γνωστές μου, πήγαν να τον ξεθάψουν, να κάνουν ανακομιδή. Όταν βρήκαν το λείψανό του τάχασαν. Ήταν ακέραιο, ολοκίτρινο και ανέδιδη απαλή ευωδία! Η κ. Βαρβάρα, μία από τις τρεις, το σήκωσε λίγο με τα χέρια της και είδε ότι ήταν πολύ ελαφρό. "Σαν να ήταν μόνο κόκαλα με το δέρμα", όπως έλεγε.

«Έκπληκτες μπροστά στο πρωτοφανές και απροσδόκητο γεγονός, μη γνωρίζοντας τι να κάνουν, θεώρησαν καλό να θάψουν πάλι το τίμιο λείψανο του μακαρίου Νικολάου Σαββούδη».

Αιωνία του η μνήμη. Αμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2008, Ι. Ησυχαστήριον Αγ. Ιωάννης ο Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκηδικής)

(Πηγή ηλ. κειμένου: apantaortodoxias.blogspot.com)